

UZASADNIENIE

W świetle całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Komenda Wojewódzka Policji we W. otrzymała informację o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez użytkowników portalu A. korzystających m.in. z kont „(...)”, (...), (...), „L(...)”, którzy zajmują się sprzedażą odzieży renomowanych marek, oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi. W toku postępowania ustalono, iż konta te należą m.in. do P. P..

P. P. prowadził działalność gospodarczą o nazwie (...) zajmującą się sprzedażą odzieży przez internet oraz w sklepie stacjonarnym w G. przy ul. (...). Swoj sklep zaopatrywał m.in. w towary marki T. H. zakupione z firm (...) mieszczącą się na L. (...).

Na żądanie Prokuratury Rejonowej G. w G. w dniu 09 listopada 2016 roku przeprowadzono kontrolę działalności gospodarczej P. P. prowadzonej pod adresem: ul. (...) w G.. W wyniku podjętych czynności ujawniono i zabezpieczono odzież oznaczoną znakami towarowymi firmy (...). Na oznakowaniu części z nich ujawniono szereg nieprawidłowości.

/Dowód: notatka urzędowa k. 7-13, 223; pełnomocnictwo k. 14-15; wniosek o ściganie i ukaranie k. 16-23; postanowienie o żądaniu wydania rzeczy i przeszukaniu k. 30; protokół przeszukania k. 31-36; zeznania świadka R. M. k. 37, 304-305; wyjaśnienia P. P. k. 41-42; dokumenty złożone przez P. P. k. 45-52, 210-211; pismo z kancelarii k. 186; zeznania świadka P. M. k. 192, 303-304; dokumenty przedłożone przez P. M. k. 194-199; pismo US w O. k. 200-204; tłumaczenie poświadczony z języka litewskiego k. 213-222; protokół oględzin k. 226-230; wydruk korespondencji z biegłym k. 231- 232; wykaz dowodów rzeczowych k. 249/

W postępowaniu przygotowawczym dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu własności przemysłowej. Biegły w sporządzonej opinii stwierdził, że przebadane produkty nie są oryginalnymi produktami firmy, której znakiem zostały nielegalnie oznaczone. W badaniu biegły wskazał m.in. że odzież wykonana została z materiałów zbliżonych jakością do produktów oryginalnych wykonywanych w fabrykach (...), na załączonych przy produktach wszywkach z danymi identyfikacyjnymi i pielęgnacyjnymi brak jest jednak odpowiednich danych, a naniesione informacje wykonane są w sposób odbiegający jakością od oryginalnych.

/Dowód: opinia k. 62-170/

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego P. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyjaśnił, iż nie miał świadomości, że sprzedaje odzież nieoryginalną, gdyż sprzedawane towary kupował z dwóch firm: M. (...) P. M. i (...) mieszczącą się na L., a przedstawiciele tych firm zapewniali, iż sprzedawana odzież jest oryginalna. Stwierdził, że ceny kupowanej odzieży były atrakcyjne, natomiast jej wygląd nie wzbudził jego podejrzeń. Wskazał także, iż do sprzedaży internetowej służyło jemu konto o nazwie użytkownika „(...)”, konta „(...)”, (...), (...), „L(...)” są kontami nieaktywnymi. Wyjaśnił również, że negatywne komentarze na koncie A. otrzymane od klientów dotyczyły tylko jakości sprzedawanej odzieży, gdyż oczekiwali oni odzieży sklepowej, a ta jest odzieżą z końcówek kolekcji, starszych modeli. Przyznał również, iż zaprzestał prowadzenia działalności.

/Dowód: wyjaśnienia P. P. k. 41-42, 218, 248/

Oskarżony P. P. ma obecnie 33 lata, jest rozwiedziony, ma jedno dziecko w wieku 4 lat, posiada wykształcenie wyższe – instruktor. Obecnie utrzymuje się z prac dorywczych otrzymując dochód w wysokości 3000 zł miesięcznie. Oskarżony nie posiada żadnego majątku. W przeszłości nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo.

Oskarżony P. P. był uprzednio karany sędownie wyrokiem z dnia 15.02.2017 r. Sądu Rejonowego w Wejherowie, sygn. akt IX K 20/17 za czyn z art. 178a §1 k.k.

/Dowód: dane osobopoznawcze k. 250; informacja z K. k. 239; dane o karalności k. 284; wywiad kuratora k. 286-287/

Sąd zważył, co następuje.

Poddając analizie wskazane wyżej dowody, sąd doszedł do przekonania, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest spójny, wewnątrznie niesprzeczny, a poszczególne dowody uzupełniają się nawzajem i tworzą logiczny układ okoliczności jednoznacznie wskazujących na sprawstwo oskarżonego. Wynika ono bezpośrednio z należycie udokumentowanych dowodów zebranych podczas czynności w postępowaniu przygotowawczym, zeznań świadków P. M. i R. M., częściowo wyjaśnień samego oskarżonego oraz na dowodach dokumentarnych, w tym przede wszystkim na opinii biegłego.

Sąd za kluczową uznał opinię biegłego z zakresu własności przemysłowej, gdyż została ona sporządzona w sposób rzetelny, przez osobę posiadającą specjalistyczną wiedzę oraz zawiera jasno sformułowane wnioski, które zostały poprzedzone wnikliwymi badaniami i która nie była na żadnym etapie postępowania kwestionowane przez strony, a przede wszystkim wskazała na brak w badanych produktach oryginalności produktu firmy (...), której znakiem zostały nielegalnie oznaczone.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom świadka R. M. – funkcjonariusza celno-skarbowego z wieloletnim stażem, który w sposób precyzyjny i szczegółowy określił, jakimi cechami towary oferowane przez P. P. różniły się od towarów dystrybuowanych przez firmę (...) Inc., co znalazło swoje potwierdzenie w powyższej opinii biegłego.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka P. M., potwierdzającym współpracę z firmą (...). Zeznania świadka są precyzyjne, jednoznaczne i stanowcze, a treść tychże zeznań koresponduje w wyjaśnieniach złożonych przez oskarżonego oraz z treścią dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd uznał zeznania świadka M. A., będącej byłą partnerką oskarżonego, za wiarygodne. Nie potwierdziła ona by była właścicielem i użytkownikiem kont na a.: „(...)”, „(...)”, (...), „S. (...)”, (...), (...), (...), „L. (...)”, natomiast potwierdziła, że jest co prawda właścicielem konta: „(...)” lecz jego użytkownikiem jest P. P.. Nie posiada ona jednak żadnych informacji o miejscu zakupu odzieży sprzedawanej przez P. P. ani dokumentacji z tym związanej.

Sąd nie dał wiary zeznaniom oskarżonego P. P., odnośnie tego, że nie wiedział, iż sprzedawane przez niego towary są nieoryginalne. Będąc w pełni świadomym tego, iż marka T. H. jest stosunkowo drogą marką to kupując towar z innych firm po cenach dużo niższych powinien wziąć pod uwagę, iż sprzedawany towar może nie być oryginalny. Ważnym jest tutaj również, iż posiadając powszechną dostępność do rejestru znaków towarowych i mając możliwość zweryfikowania czy wprowadzany do sprzedaży towar jest towarem oryginalnym, nie uczynił tego.

Ponadto przy dokonywaniu ustaleń faktycznych Sąd opierał się na dowodach dokumentarnych w postaci wniosku o ściganie przedstawiciela pokrzywdzonego producenta w Polsce oraz protokołu przeszukania i oględzin rzeczy, tłumaczeniu poświadczonemu z języka litewskiego, dokumentach przedłożonych przez P. P. oraz P. M., a także informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Powyższe dokumenty potwierdzają i uzupełniają treść zeznań złożonych przez świadków oraz wyjaśnień oskarżonego, nie ma przy tym żadnych podstaw do kwestionowania autentyczności w/w dokumentów.

Zdaniem Sądu przedmiotowy czyn należało zakwalifikować jako występki z art. 305 ust. 3 w zw. z art. 305 ust. 1 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej (dalej (...)) . Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej odpowiedzialność karną na podstawie tego przepisu ponosi osoba, która w celu wprowadzenia do obrotu oznacza towary podrobionym znakiem towarowym,

zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami.

Termin "znak towarowy" odnosimy do postrzeganych zmysłowo oznaczeń przeznaczonych do odróżniania towarów, pochodzących od różnych podmiotów (R. Skubisz, Prawo znaków towarowych. Komentarz, Warszawa 1997, s. 3). Stosownie do treści art. 120 ust. 1 p.w.p. chodzi o każde oznaczenie, które można przedstawić w sposób graficzny, jeżeli nadaje się do odróżnienia towarów jednego przedsiębiorstwa od towarów innego przedsiębiorstwa.

W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, iż oskarżony swoim działaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego z art. 305 ust. 1 ustawy (...), oskarżony P. P. prowadząc działalność gospodarczą dokonywał obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi (...). Towar ten nie został wyprodukowany przez (...) Inc. ani za jej zgodą oznaczony powyższym znakiem. Znak który umieszczono na towarach był na tyle podobny do oryginalnego oznaczenia T. H., że osoby które je kupowały działały ze świadomością, iż dokonują zakupu oryginalnego produktu. Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, że produkty zostały wprowadzone na rynek bezprawnie.

Z powyższych względów Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. ustawy - Prawo własności przemysłowej.

Zdaniem Sądu oskarżony P. P. ze sprzedaży towarów oznaczonych podrobionym, zarejestrowanym znakiem towarowym T. H. uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Istnieją następujące kryteria stałości źródła dochodu:

1) pojęcie "dochód" należy interpretować w znaczeniu potocznym, tj. w sensie ekonomicznym (Z. Siwik, Systematyczny komentarz do ustawy karnej skarbowej. Część ogólna, Wrocław 1993, s. 301);

2) wymagane jest istnienie pewnej regularności uzyskiwanych przez sprawcę przestępstwa dochodów. Zasadniczo konieczne jest zatem ustalenie cykliczności popełniania czynów karalnych. Nie musi to być jednak taka regularność, jaka występuje w przypadku wykonywania stałej pracy (A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2007, teza 2 do art. 65 k.k., s. 175).

3) uzyskiwany przez sprawcę dochód z popełniania przestępstw z art. 305 ust. 1 p.w.p. nie musi stanowić jego wyłącznego źródła utrzymania ani nawet mieć poważniejszego udziału w strukturze wszystkich osiągniętych przez niego dochodów. Jak przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 lutego 1966 r. (I KR 213/65, OSNKW 1966, nr 5-6, poz. 66) "pojęcie posiadania stałego źródła dochodu nie jest równoznaczne z pojęciem głównego źródła utrzymania [...]". Nawet zatem osiągnięcie stosunkowo niewielkich dochodów uzasadnić może przyjęcie stałości ich źródła;

4) uzyskiwane przez sprawcę dochody nie muszą być równomierne;

5) osiągnięty dochód nie musi być uzyskiwany wyłącznie dla sprawcy przestępstwa.

6) nie jest konieczne wykazanie, że sprawca miał z góry powzięty zamiar osiągnięcia stałych dochodów z popełniania przestępstw spenalizowanych w art. 305 ust. 1 p.w.p. (wyrok SN z dnia 16 września 1976 r., V KR 116/76, niepubl.; podają za: K. Janczukowicz, Kodeks karny z orzecnictwem, Gdańsk 1996, s. 686);

7) uzyskiwanie stałych dochodów nie oznacza, że mamy do czynienia z przestępczością zawodową, w sensie wymagającej szczególnej wiedzy lub też dysponowania specjalnymi rodzajami narzędzi (K. Buchała (w:) K. Buchała, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, Kraków (Zakamycze) 1998, teza 5 do art. 65 k.k., s. 475-476). Mamy w tym wypadku do czynienia z pewną postawą sprawcy, charakteryzującą jego osobowość.

Zdaniem Sądu powyższe kryteria zostały spełnione przez oskarżonego w niniejszej sprawie. Oskarżony uzyskiwał ze sprzedaży towarów dochód, co zostało potwierdzone w dokumentacji Urzędu Skarbowego w O.. Ponadto dochód ten oskarżony otrzymywał stosunkowo regularnie. Oskarżony sprzedawał towary po różnych cenach, ale mimo tego

różność cen nie ma znaczenia dla określenia stałego źródła dochodu. P. P. nie musiał mieć również z góry powziętego zamiaru uczynienia sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu, jak również jego działania nie musiały wymagać szczególnej wiedzy i umiejętności. Tym samym, w ocenie Sądu, oskarżony uczynił sobie z przestępstwa stałe źródło dochodu, a jego zachowanie wypełniło znamiona przestępstwa z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. (...).

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd wymierzając oskarżonemu karę zastosował wobec oskarżonego P. P. przepis art. 37a kk. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1, 2 lub 4. W sprawie, bowiem zostały spełnione przesłanki dające Sądowi możliwość jego zastosowania, albowiem przestępstwo z art. 305 ust. 3 ustawy Prawo własności przemysłowej zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5. W ocenie Sądu pomimo uprzedniej karalności P. P. nie zachodzi konieczność jego izolowania w warunkach zakładu karnego. Sąd uznał, że wystarczającym dla spełnienia celów kary będzie orzeczenie wobec wymienionego kary grzywny. Tym samym Sąd dał wyraz zasadzie „ultima ratio” kary pozbawienia wolności określając prymat kar wolnościowych przed karą pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia. W ocenie Sądu orzeczone grzywna, w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 20 zł, będzie dla oskarżonego wystarczająco dolegliwa, uświadomi mu również, że postępowanie sprzeczne z prawem jest nieopłacalne. Decydując o takim ukształtowaniu orzeczonej kary Sąd uwzględnił, bowiem właśnie uprzednią karalność oskarżonego, a także fakt, iż oskarżony zaprzestał prowadzenia działalności i z podjętych prac dorywczych uzyskuje dochody w pełni wystarczające na pokrycie orzeczonej kary, co spowodowało orzeczenie mu kary łagodniejszej rodzajowo, ale w większym wymiarze. Zdaniem Sądu kara taka jest karą adekwatną do stopnia jego winy, społecznej szkodliwości czynu a co za tym idzie również sprawiedliwa. Będzie to realna dolegliwość będąca następstwem przypisania mu sprawstwa czynu objętego niniejszym postępowaniem, a jednocześnie nie spowoduje, że oskarżony będzie musiał zrezygnować z pracy, co prawda mającej charakter dorywczej, to jednak pozwalającej na zaspakajanie podstawowych potrzeb życiowych.

Sąd na podstawie art. 306 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej orzekł o przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Nr 1/834/18/P pod pozycją 1, znajdującym się na karcie 249, ponieważ oskarżony został skazany za przestępstwo polegające na naruszeniu zakazu obrotu towarami z podrobionymi znakami przemysłowymi w typie przestępstwa kwalifikowanego z art. 306 ust. 3 ustawy prawo własności przemysłowej. Wskazuje on na obligatoryjne orzeczenie przepadku na rzecz Skarbu Państwa materiałów i narzędzi, jak również środków technicznych, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa.

Sąd orzekł także o kosztach procesu i zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 zł. tytułem opłaty, a także nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych Sąd na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. obciążył oskarżonego kosztami postępowania w kwocie 110 zł.